

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2017 roku wydanym w sprawie o sygn. akt X P 525/16 z powództwa K. K. przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) w Ł. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi stwierdził czasową niedopuszczalność drogi sądowej w zakresie roszczenia o zasiłek chorobowy i przekazał to roszczenie Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. (punkt I. wyroku), oddalił powództwo w pozostałym zakresie, tj. w zakresie odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę i odszkodowania z tytułu poniesionych kosztów na skutek odmowy wypłaty wynagrodzenia (punkt II. wyroku) oraz odstąpił od obciążania powódki kosztami procesu (punkt III. wyroku).

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło na podstawie następujących ustaleń faktycznych:

Powódka K. K. była zatrudniona w pozwanej (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. w okresie od dnia 1 lutego 2016 roku do dnia 31 sierpnia 2016 roku, na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku Dyrektora ds. Marketingu.

W okresach od dnia 29 czerwca 2016 roku do dnia 20 lipca 2016 roku i od dnia 21 lipca 2016 roku do dnia 10 sierpnia 2016 roku powódka była niezdolna do pracy z powodu choroby.

Druki zwolnienia lekarskiego (...) powódka przesała do pracodawcy.

Od dnia 1 lipca 2016 roku stanowisko powódki zostało objęte przez J. L..

Powódka otrzymała kolejne zwolnienie lekarskie w okresie od dnia 11 sierpnia 2016 roku do dnia 27 września 2016 roku, które przesała pracodawcy.

Powódka skontaktowała się w dniu 11 sierpnia 2016 roku drogą e-mailową z pracodawcą wskazując, iż przesała zwolnienie lekarskie, w odpowiedzi otrzymała informację od J. J., iż zwolnienie powinna wysłać do ZUS. Powódka zwróciła wówczas J. J. (2) uwagę, iż to pracodawca ma obowiązek wysłania do ZUS druku (...), w czym została jej przyznana racja. J. J. (2) w dalszej korespondencji e-mailowej z dnia 1 września 2016 roku poinformowała powódkę, iż w dniu 28 lipca 2016 roku pracodawca przesał powódce wypowiedzenie umowy o pracę, które zostało dwukrotnie awizowane w dniach 1 i 17 sierpnia 2016 roku wobec czego pracodawca uznał doręczenia za skuteczne.

Oświadczeniem woli datowanym na dzień 26 lipca 2016 roku pracodawca rozwiązał z powódką umowę o pracę zawartą w dniu 1 lutego 2016 roku z zachowaniem jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia, który upłynął w dniu 31 sierpnia 2016 roku.

Jako przyczynę wypowiedzenia pracodawca wskazał utratę zaufania. Oświadczenie woli zostało przesłane na adres powódki w dniu 28 lipca 2016 roku. Przesyłka została zarejestrowana pod numerem (...). Na kopercie znajdują się okrągły stempel pocztowy z datą „01.08.2016” z podpisem listonosza oraz stempel „2016 sie. 01 Mieszkanie zamknięte Awizo W-wa 10 Pozostawione w skrzynce”, okrągły stempel z datą „ (...)” oraz stempel „ZWROT nie podjęto w terminie”.

Stan zdrowia powódki nie wykluczał możliwości odebrania korespondencji.

Powódka w okresie przebywania na zwolnieniu lekarskim odbierała inną korespondencję oraz była w kontakcie e-mailowym z pracownikiem pozwanej J. J. (2). Pozwana ponownie doręczyła powódce złożone uprzednio oświadczenie w dniu 26 sierpnia 2016 roku.

Powódka odebrała przesyłkę w dniu 13 września 2016 roku. Powódka prowadziła od dnia 12 września 2016 roku z pracownikiem Poczty Polskiej drogą elektroniczną korespondencje dotyczącą przesyłki (...) wskazując, iż nie otrzymała informacji o pozostawieniu przesyłki u operatora w trybie awizo.

W dniu 15 lutego 2017 roku uchwałą Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników Spółki postawiono pozwaną spółkę w stan likwidacji.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy stwierdził, że powódka miała możliwość zapoznania się z oświadczeniem pracodawcy o wypowiedzeniu najpóźniej 15 sierpnia 2016, kiedy upływał termin odbioru przesyłki na poczcie po jej awizowaniu w mieszkaniu powódki.

W ocenie Sądu Rejonowego nie było żadnych obiektywnych przeszkód, aby powódka najpóźniej 22 sierpnia 2016 roku zapoznała się z treścią wypowiedzenia i od tej daty należy liczyć bieg terminu do wniesienia odwołania do Sądu Pracy.

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest, iż powódka przekroczyła siedmiodniowy termin do wniesienia odwołania, składając do sądu pozew w dniu 1 września 2016 roku.

Ponadto, w ocenie Sądu Rejonowego powódka nie udowodniła swoich twierdzeń, które przemawiałyby za zasadnością przywrócenia terminu do wniesienia powództwa.

Powódka twierdziła, iż nie otrzymała żadnego zawiadomienia o pozostawionej przesyłce w trybie awizo w skrzynce pocztowej, jednakże mimo udzielonych w toku postępowania pouczeń powyższych okoliczności skutecznie nie udowodniła. Do akt sprawy została załączona jedynie korespondencja powódki z Poczta Polska na okoliczność nieotrzymania przesyłki, jednakże korespondencja ta skutecznie nie dowodzi twierdzeń powódki, iż nie zostało jej pozostawione awizo w skrzynce pocztowej, stanowi jedynie dowód że takowa wymiana maili istotnie miała miejsce.

Stąd mając na uwadze powyższe oraz fakt, iż strona pozwana wykazała, iż skutecznie dostarczyła powódce oświadczenie woli o rozwiązaniu umowy o pracę w dniu 15 sierpnia 2016 roku, Sąd Rejonowy oddalił powództwo powódki wskazując na brak podstaw do przywrócenia terminu do złożenia odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę.

Za nieudowodnione Sąd Rejonowy uznał roszczenie powódki o zasądzenie kwoty 178,40 zł netto tytułem poniesionych kosztów na skutek odmowy wypłaty wynagrodzenia i konieczność dojazdu do Ł. osoby trzeciej oraz ustanowienia na tę okoliczność pełnomocnictwa, z uwagi na nieudokumentowanie powyższego roszczenia poprzez załączenie rachunków bądź wycień.

Odnosząc się do roszczenia powódki w zakresie zasądzenia różnicy między 80 % zasiłku chorobowego jaką winna otrzymywać w okresie niezdolności do pracy a kwotą zasiłku chorobowego otrzymywaną faktycznie, Sąd na podstawie art. 464 § 1 zdanie drugie oraz art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. stwierdził czasową niedopuszczalność drogi sądowej w zakresie roszczenia o zasiłek chorobowy i przekazał to roszczenie Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.. O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c.

Powyższy wyrok w zakresie punktu II. został zaskarżony apelacją przez powódkę, która zarzuciła mu naruszenie:

- art. 264 k.p. i 265 § 1 i 2 k.p. poprzez niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że przekroczenie terminu do wniesienia odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę miało miejsce i nastąpiło z winy powódki w sytuacji, gdy wgląd w materiał sprawy prowadzi do odmiennych wniosków,

- art. 386 § 4 k.p. poprzez nierozpoznanie istoty sprawy przez nierozpoznanie całokształtu okoliczności sprawy i niezbadanie podstawy merytorycznej dochodzonego roszczenia, a w konsekwencji oddalenie powództwa.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżąca wniosła o uchylenie wyroku w zakresie punktu II. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Na rozprawie skarżąca wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki okazała się częściowo skuteczna, co spowodowało uchylenie zaskarżonego wyroku w punkcie II w zakresie roszczenia o odszkodowanie za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę i przekazanie sprawy w tej części Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Przyczyną oddalenia powództwa o odszkodowanie za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę było przekroczenie przez powódkę terminu do wniesienia odwołania do sądu pracy. W ocenie Sądu Rejonowego, powódka najpóźniej w dniu 22 sierpnia 2016 roku zapoznała się z treścią wypowiedzenia o pracę, przesłanego powódce przez pracodawcę w dniu 28 lipca 2016 roku i od tej daty należało liczyć bieg terminu do wniesienia odwołania, które powódka ostatecznie skierowała do sądu w dniu 1 września 2016 roku.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż przyjęcie daty 22 sierpnia 2016 roku jako daty początkowej biegu terminu do wniesienia odwołania pozostaje w sprzeczności z poczynionymi przez Sąd Rejonowy ustaleniami, że powódka miała możliwość zapoznania się z oświadczeniem pracodawcy o wypowiedzeniu najpóźniej w dniu 15 sierpnia 2016, kiedy upływał termin odbioru przesyłki na poczcie po jej awizowaniu w mieszkaniu powódki.

Powyższa kwestia ma jednak marginalne znaczenie, wobec niepodzielenia przez Sąd odwoławczy ustaleń co do poinformowania powódki o wypowiedzeniu jej umowy o pracę przed datą 1 września 2016 roku.

Sąd pierwszej instancji rozpoznając sprawę nie przeanalizował przyczyn skierowania do powódki dwóch przesyłek listowych - w dniach 28 lipca 2016 roku i 26 sierpnia 2016 roku.

Bezkrytycznie przyjął, zgodnie z twierdzeniami pracodawcy, iż w obu tych przesyłkach znajdowały się oświadczenia pracodawcy o wypowiedzeniu powódce umowy o pracę. Dał temu wyraz w ustaleniach faktycznych zaskarżonego orzeczenia, wskazując, że pozwana ponownie doręczyła powódce złożone uprzednio oświadczenie w dniu 26 sierpnia 2016 roku.

Kwestia ta – w ocenie Sądu rozpoznającego apelację - powinna budzić zastanowienie, wobec przekonania pracodawcy o skutecznym wypowiedzeniu umowy z powódką już poprzez wysłanie jej pisma w lipcu 2016 roku.

Tymczasem Sąd Rejonowy nie odniósł się do tej kwestii w uzasadnieniu wyroku. W rozważaniach prawnych sprawa skutecznego doręczenia powódce drugiej przesyłki pojawia się jedynie w kontekście niewykazania przez powódkę, iż w jej skrzynce nie pozostawiono awiza, co nie jest zrozumiałe, gdyż z faktu odebrania przez powódkę drugiej przesyłki można było wyciągać jakiegokolwiek wnioski na temat doręczenia pierwszego listu.

W ocenie Sądu odwoławczego powyższa kwestia, w zasadzie pominięta przez Sąd pierwszej instancji, ma zasadnicze znaczenie dla niniejszej sprawy. Nie można bowiem tracić z pola widzenia, iż to kwestie formalne związane z ustaleniem terminu do wniesienia pozwu zadecydowały o oddaleniu powództwa w zaskarżonym wyroku.

Pozwany pracodawca nie podjął nawet próby wyjaśnienia, z jakich przyczyn miał ponownie wysłać oświadczenie o wypowiedzeniu do powódki.

Zasady doświadczenia życiowego i logiki wskazują zaś, iż nie powtarza się czynności, gdy nie ma podstaw do podejrzeń, iż wcześniejsze działania były wadliwe. Tymczasem powódka sygnałów o nieprawidłowości doręczenia przesyłki nadanej w dniu 28 lipca 2016 roku wcześniej nie zgłaszała. Jak wskazuje bowiem, maila informującego o rozwiązaniu z nią umowy o pracę dostała w dniu 1 września 2016 roku i od tego czasu zaczęła kwestionować prawidłowość działań pracodawcy. Powyższy ciąg zdarzeń nie wyjaśnia zatem, z jakich przyczyn pracodawca ponownie w dniu 26 sierpnia 2016 roku wysyłał do powódki list z rzekomo tą samą zawartością, co w poprzednio kierowanej do niej przesyłce.

Jednocześnie należy podkreślić, iż tylko dowód nadania drugiej przesyłki oznaczony jest adnotacją, iż dotyczy ona „rozwiązania umowy o pracę”, podczas gdy brak jakichkolwiek oznaczeń na dokumentacji związanej z wysłaniem

pierwszego listu. Ponadto wątpliwości tych nie sposób wyjaśnić przez analizę zwróconej adresatowi przesyłki z 28 lipca 2016 roku, gdyż w aktach osobowych znajduje się jedynie pusta koperta.

Mając na uwadze powyższe, nie sposób podzielić argumentacji Sądu pierwszej instancji, jakoby w niniejszej sprawie doszło do przerzucenia ciężaru dowodu na powódkę, któremu ta nie sprostала, gdyż nie wykazała, iż nie doręczono jej awiza w dniu 1 sierpnia 2016 roku.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż w istocie nie wiadomo, w jaki sposób powódka miałaby wykazać tę negatywną okoliczność, skoro podjęta przez nią próba wyjaśnienia sprawy na pocztę bez współdziałania nadawcy, okazała się niemożliwa.

Co do zasady, należy podzielić poglądy przywołane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, iż doręczanie przesyłki w trybie awizo stwarza domniemanie, iż adresat miał możliwość zapoznania się z jego treścią.

W ocenie Sądu Okręgowego nie oznacza to jednak, iż w niniejszej sprawie domniemanie takie zaistniało co do doręczenia powódce oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o pracę.

Wobec wskazanych wyżej uzasadnionych wątpliwości dotyczących zawartości przesyłki z dnia 28 lipca 2016 roku, nie sposób uznać, iż pozwany wykazał, jakoby przed dniem 1 września 2016 roku doręczył powódce wypowiedzenie, tak, żeby mogła zapoznać się z jego treścią.

Sąd Rejonowy niezasadnie przyjmując, iż powódka uchybiła terminowi do wniesienia odwołania, z tej formalnej przyczyny oddalił powództwo, nie badając w ogóle istoty merytorycznego sporu pomiędzy stronami, a zatem nie rozpoznał istoty sprawy.

Uzasadniało to częściowe uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania (art. 386 § 4 k.p.c.).

Sąd nie uwzględnił w całości wniesionej apelacji, gdyż argumentacja w niej przedstawiona dotyczyła jedynie roszczenia powódki o odszkodowanie za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę, podczas gdy skarżąca wnosila o uchylenie wyroku w zakresie punktu drugiego w całości.

Podstawą oddalenia przez powódkę w tym punkcie wyroku roszczeń powódki o charakterze cywilnoprawnym było ich nieudowodnienie, a nie przekroczenie terminu do ich wniesienia.

Z powyższych względów, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację w pozostałej części, tj. co do uchylenia punktu drugiego wyroku w zakresie innych roszczeń niż roszczenie o odszkodowanie za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy winien przeprowadzić pełne postępowanie dowodowe w przedmiocie zgodności z prawem i zasadności rozwiązania z powódką stosunku pracy.

Jednocześnie ustalenie, iż powódka o wypowiedzeniu jej umowy o pracę dowiedziała się w drodze mailowej w dniu 1 września 2016 roku rzutuje nie tylko na ustalenie prawidłowego terminu do wniesienia odwołania, ale także powinno skutkować analizą co do prawidłowości formy tego oświadczenia.

W tej sytuacji Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok w punkcie II w zakresie roszczenia o odszkodowanie za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, pozostawiając temu Sądowi na podstawie art. 108 § 2 k.p.c. rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.

SSO Agnieszka Olejniczak-Kosiara SSO Magdalena Lisowska SSO Paulina Kuźma